

1/2023

Němčíčské čtení

zpravodaj obce Němčíčky

Novinky z obce

Jaro je v plném proudu, Velikonoce klepou na dveře, a my Vás opět vítáme na stránkách obecního zpravodaje, konkrétně prvního čísla ročníku 2023. Jak roste rtuť na teploměru a příroda se začíná zelenat, i naše nálada a energie v prosluněných dnech stoupají, nacházíme novou chuť do práce a nadšení pro naše zájmy.

Oslavit první jarní dny jste mohli například mezi rozkvetlými stromy Gálových otevřených sadů, nebo v krásných prostorách Arboreta. Ani pokud jste neměli příležitost tyto události navštívit, nemusíte se trápit. Sezónu opět zahajují Ovčí terasy, ke kterým se poslední dubnový víkend přidá i maringotka Mezi Řádky. Vycházku probouzející se přírodou tedy můžete zakončit šálkem výborné kávy, či něčím dobrým na zub.

Co se týče následujících dnů a týdnů, Vinaři Němčičky pro Vás na Bílou sobotu 8. dubna v rámci Jarního festivalu vína připravili každoroční košt s pletením pomlázky, kterého se ujme krojovaná chasa. Obec zve 14. dubna na Odpoledne pro seniory s bohatým programem a tombolou.

Od kulturního dění v obci se nyní pojdme přesunout k praktičtějším záležitostem. Pan starosta Zbyněk Slezák informuje, čím se v těchto dnech zabývá obecní úřad a zastupitelstvo obce. Intenzivně se začíná připravovat realizace přivaděče na Novou horu. Pozemkový úřad Břeclav, který má stavbu na starosti, obdržel potřebné finanční prostředky a koncem března by mělo být za námi už i výběrové řízení na dodavatele. Kabely vysílače CETIN a přívod elektřiny k myslivecké boudě ve Zbavci byl přeložen do větší hloubky, aby stavbě nebránil. Náklady na tyto výkopové práce šly na vrub obce, jelikož uložené kabely představují na pozemcích přivaděče věčné břemeno. Samotná realizace by měla být zahájena o prázdninách, po novém přivaděči by obyvatelé Nové hory měli jezdit do konce roku.

Se Zemědělským družstvem se obec dohodla na odkupu boudy u vysílače v Kněžských. Ta nikdy neprošla kolaudací a záměrem obce je stavbu zlegalizovat a připravit k užívání. Stavba byla zatím připojena k síti i k vodovodu, dalším krokem je zhotovení jímky na odpad. O přesném účelu využití nemá zatím starosta konkrétní představu, nicméně možných cest, kudy se vydat, je několik. Cílem nicméně je, aby zde vzniklo plnohodnotné zázemí se sociálním zařízením a vyhlídkovou terasou.

Novou výzvou pro naši obec jsou udržitelné energie, jejichž potenciálu chce starosta naplno začít využívat. V rámci programu Rozvoj venkova podala obec šest

projektových žádostí na instalaci fotovoltaických panelů. Od společnosti EG.D máme schválenou výrobu 100 kW. Šest projektů odpovídá šesti místům, kam budou panely instalovány. V dohledné době se jedná o střechy budov smuteční síně a sběrného dvora, kde výroba elektřiny pokryje půlroční spotřebu energie veřejného osvětlení v příslušné části obce. Soláry na obecním úřadě pokryjí potřeby budovy. Dotace z programu Rozvoj venkova dosahuje až do výše 75 %, záleží ještě na celkové přiznané a schválené výši.

Pozornost byla v uplynulém měsíci věnována i prostorům nádvoří kulturního domu, kde proběhla údržba zeleně. Tři břízy, které byly v žalostném stavu, byly pokáceny, u ostatních proběhla prořezávka na základě konzultace s odborníkem. Aby byla zeleň v prostorách zachována, dojde k postupně k její obnově. Letos bude osázena první terasa. Jedná se o čtyři platany s korunkou ve výšce tří metrů, které už příští rok zajistí alespoň částečné zastínění teras. Stromy na ostatních terasách budou obnovovány postupně dle potřeby, aby stín i zelený ráz nádvoří zůstal zachován.

Prosíme občany, aby dále dbali o dodržování nedělního klidu a omezili hlučné venkovní aktivity jako sečení a řezání. Tyto práce je v neděli povoleno provádět do desáté hodiny.

Druhý březnový víkend si občané mohli všimnout dvou denního výpadku veřejného osvětlení, které bylo důsledkem velkých větrů, kdy se potkalo vedení a došlo ke zkratu. Jak ale starosta žertem podotýká, zaznamenal ohledně výpadku několik pozitivních reakcí. Občané si pochvalovali především kvalitní spánek nerušený světelným smogem. Podobným problémem se ve stejném termínu zabývalo několik okolních obcí.

Ve spolupráci s družstvem byly upraveny některé lesní cesty, dále došlo k úpravám cest u Bořetic v lokalitě Dlouhé tálky. Byly vytyčeny a zprůjezdněny cesty ve starém meruňkovém sadu, oproti původním se cesta trochu změnila a už nyní je podle pozorování starosty hojně využívána.

Čističku odpadních vod stále trápí ucpávání čerpadel jednorázovými vlhčenými ubrousky. Obě čerpadla

OBSAH

- 3 Novinky z obce
- 6 Nový rukopis v obecní kronice
- 7 Babiččina zástěra
- 8 Fotogalerie krojovaný ples
- 10 Modré hory jdou na dřeň
- 11 Zavádka na seznamu nehmotného dědictví
- 12 Nadcházející roční období přináší další festival němčičských vinařů
- 14 Black Rose Ranch shrnuje uplynulou sezónu
- 16 Fenomén Frankovka
- 17 Prezident Tomáš G. Masaryk a Němčičky
- 20 Ochotnictví v Němčičkách svou tradici má. Naváže na ni někdo?
- 23 Velikonoce nejsou jen oslavy příchodu jara
- 24 Na základní i mateřské škole je živo. Výuku zpestřují projektovými dny
- 26 Známe dobře náš region?

Foto na obálce: Archiv obce

musela být opět vyčištěná. Z tohoto důvodu opět silně apelujeme na občany, aby pozorně četli instrukce a ne splachovali jiné vlhčené ubrousky než ty k tomu určené.

Druhým projektem plánovaným ve spolupráci s Pozemkovým úřadem Břeclav je výsadba stromů a křovin v katastru obce v rámci projektu Realizace výsadby krajinných a ekologických opatření. Jedná se o necelých 500 rostlin, které budou vysázeny v katastru během jara a podzimu za účelem ozelenění obce, opět v předem vytipovaných lokalitách. Cílem opatření je dlouhodobá údržba krajiny, stromy pomohou zabraňovat erozi, udržovat vodu v krajině a okysličovat planetu. Pro projekt obec poskytuje pozemky, úřad zajišťuje výsadbu samotnou a na obci je pak následná péče.

16. a 17. června bude v katastru opět probíhat akce Agrotec Petronas Rally 2023. Uzávěrky kvůli konání akce se budou obce týkat pouze 16. 6. ve večerních hodinách, kdy bude neprůjezdná komunikace na Bořetici. V případě vzniku škody na soukromém majetku při konání akce kontaktujte kancelář úřadu Němčičky.

-pol-

Žádáme rodiče, kteří se chtějí účastnit slavnostního vítání svého dítěte na Obecním úřadě v Němčičkách, aby se nahlásili v kanceláři úřadu.

Veřejné zasedání zastupitelstva obce proběhlo 8. března, přítomni byli všichni zastupitelé. Výsledkem jednání bylo schválení prodeje a pronájmů několika pozemků, výpůjčka kulturního domu za účelem konání dětského karnevalu, zapůjčení komunikace Zbavce pro testovací jízdy Agrotec autoklubu, schválení účetních závěrek ZŠ a MŠ Němčičky, poskytnutí návratné finanční výpomoci Domovince Němčičky, o. p. s. ve výši 500 000 Kč za účelem pokrytí provozních nákladů. Detailní zápis ze zasedání zastupitelstva naleznete zde:

<https://www.nemcicky.cz/zapisy-ze-zasedani-zastupitelstva>

Statistika pohybu obyvatel

Rok: 2022

Měsíc	Přistěhování	Narození	Odstěhování	Úmrtí	Celkem	Stav
Leden	3	2	-1	0	4	721
Únor	2	0	0	0	2	723
Březen	0	0	-2	-1	-3	720
Duben	2	2	0	-1	3	723
Květen	2	0	-1	-2	-1	722
Červen	0	0	-1	-1	-2	720
Červenec	2	1	-1	0	2	722
Srpen	1	0	-2	-2	-3	719
Září	4	1	0	-1	4	723
Říjen	0	0	0	-1	-1	722
Listopad	0	0	0	0	0	722
Prosinec	0	2	-1	-2	-1	721
Celkem	16	8	-9	-11	4	

OBEC NĚMČIČKY VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

ODPOLEDNE PRO SENIORY

Budeme se na Vás těšit **14. dubna 2023 od 16 hodin** v kulturním domě v Němčičkách.

V programu vystoupí děti z MŠ a ZŠ Němčičky a folklórní kroužek z MŠ • K tanci a poslechu zahraje Sklepanka • Občerstvení zajištěno • Tombola

Nový rukopis v obecní kronice

Snahy o pozvolné a plynulé předání funkce obecního kronikáře mohli místní zaznamenat na obecních sociálních sítích a webových stránkách již od loňského jara. Ukázalo se však, že vybrat vhodného následovníka je pořádně tvrdý oříšek. Obzvláště při pomýšlení, že nový kronikář či kronikářka se nevyhne srovnání s dovednostmi a zápalem, které pro obecní historii má pan kronikář Slezák. Oslovování potenciálních nástupců nakonec přineslo své ovoce, a s příchodem nového roku se nové role zhostila paní Věrka Nováková, kterou jsme na toto téma vyzpovídali.

Jak padla volba právě na Vás jakožto na novou kronikářku?

Sama od sebe jsem nechtěla. Pan starosta za mnou přišel a musel mě přemlouvat. Dozvěděla jsem se, že mě i s panem Slezákem vidí jako vhodnou osobu na to místo, i když mě samotnou napadli ještě jiní schopní lidé, kteří by tu funkci mohli zastat. Potom jsme se ale dohodli.

Co všechno předání tohoto postu obnášelo?

Pan Slezák mě postupně do funkce zasvěcuje od podzimu. Měli jsme spolu několik sezení a už jsem byla i na školení. K předání oficiálně došlo na konci roku a kroniku začnu dělat od ledna. Jsem ráda, že i pan Slezák zastával názor, že na předání nechtěl spěchat, aby všechno proběhlo plynule a klidně.

Vedení kroniky je určitě velká výzva, jak konkrétně jste se na ni připravovala?

Se samotnou kronikou a prací na ní jsem se musela nejdříve seznámit. Tedy kroniku už jsem několikrát viděla i předtím, její tvorba má ale svá pravidla. V těch si postupně dělám pořádek - jak mají vypadat jednotlivé zápisy, jaký mají mít úvod, odstavce, kapitoly, co všechno má kronika obsahovat a co naopak ne. Taky si musím najít svůj styl, jaký způsob práce mi bude vyhovovat.

Očekáváte, že vás práce kronikářky bude bavit?

Určitě ano. K dějepisu jsem měla vztah vždycky. Zajímalo mě taky, když si lidé povídali o minulosti, co se dřív jak dělalo. Treba moje babičky jsem vždycky moc ráda poslouchala. Oba moji rodiče pocházeli z Němčiček, tři z mých prarodičů také. Díky tomu mám přehled o tom, jak se tady žilo a třeba i o rodinných vazbách. Už dlouho také chodím do Hustopečí na vlastivědný kroužek nebo ráda navštěvuji zajímavé přednášky v knihovně, muzeu nebo galerii.

Je něco, na co se netěšíte?

Rozhodně pro mě nebude lehké to srovnání s panem Slezákem, kterému se určitě spousta lidí neubrání.

Pečlivou práci pana Slezáka ocenili zastupitelé obce památeční plakétou.

Můj názor je takový, že pan Slezák to poslání dovedl k dokonalosti a bude těžké se k němu být jenom přiblížit. Jsem si ale vědoma, že nikdy se člověk nezavděčí všem a ani to popravdě není mým cílem. Budu zkrátka postupovat podle svého nejlepšího svědomí.

Nové paní kronikářce přejeme mnoho elánu a nadšení pro dění v naší obci, ať už aktuální či historické, a těšíme se na nadcházející spolupráci. Zároveň bychom chtěli vyzdvihnout dlouholetou záslužnou činnost pana Jaroslava Slezáka jakožto obecního kronikáře a odborníka na místní historii. Svou důslednou badatelskou prací nám neustále rozšiřuje obzory a pomáhá vytvářet představy o minulosti naší obce. Věříme, že jeho články plné zajímavostí ze života našich předků budou dál vyhledávaným obsahem stránek tohoto zpravodaje, a že tak všem generacím čtenářů předá ještě mnoho zajímavého.

-pol-

Babiččina zástěra

Myslím, že mnoho dětí ani neví, co je zástěra.

Hlavním účelem babiččiny zástěry byla ochrana šatů, protože jich měla jen pár. I proto, že zástěry se praly snáze než šaty a zástěry potřebovaly méně materiálu.

Ale kromě toho zástěra sloužila jako ochrana rukou k vytahování horkých pánví a plechů z trouby.

Byla výborná na usušení dětských slz a často se používala také na čištění špinavých uší.

Zástěra se používala k nošení vajec i kuřat a káčátek. Když přišla návštěva, tyto zástěry byly ideálními úkryty pro stydlivé děti. A když byla zima, babička si zástěru ovíjela kolem sebe.

Ty velké staré zástěry utřely mnohá zpocená čela, skloněná nad rozpálenými kamny při vaření a pečení. Pílny a špalky dřeva se nosily v té zástěře do kuchyně. Ze zahrady se v ní nosily všechny druhy zeleniny. Rovněž

vylouskaný hrách. Na podzim se zástěra používala ke sbírání jablek, které spadly ze stromů.

Když přišla nečekaná návštěva, bylo úžasné, kolik nábytku dokázala tato zástěra oprášit během několika vteřin.

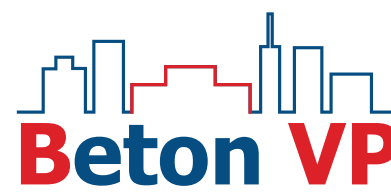
Když byla večeře hotová, babička vyšla na verandu, zamávala zástěrou a muži věděli, že je čas vrátit se z pole na večeři.

Potrvá dlouho, než někdo vymyslí něco tak dokonalého, co by nahradilo tu „staromódní zástěru“, která sloužila tolika účelům.

Babička dávala své horké pečené koláče na parapet, aby vychladly. Její vnučky kladou své na parapet, aby se rozmrazily. Teď by se asi zbláznily, kdyby zjistily, kolik bacilů bylo na té zástěře. Myslím ale, že já jsem od zástěry nikdy nic jiného nechytla, jen lásku....

Autor neznámý

inzerce

**DODÁVKA A ČERPÁNÍ BETONOVÝCH SMĚSÍ,
ZÁKLADOVÉ DESKY NA KLÍČ**

www.betonvp.cz

telefon: +420 737 137 123 | email: info@betonvp.cz

VELKÉ PAVLOVICE

KROJOVANÝ PLES

Foto: Richard Skoumal

Modré hory jdou na dřeň

Ejchuchů a juchuchů.

Tohle je asi první, co Vás napadne, když pomyslíte na bořetické "Kravihory". Oslavy narozenin, svatby, firemní večírky, setkání kamarádů... To všechno tady umíme a děláme. Pije se, slaví se. Ejchuchů a juchuchů.

Život ale není vždy růžový jako rosé z Frankovky. Osud umí být opravdu krutý. A teď nemyslím, když Vám rupne na bečce obrůčka. Něco se může fatálně pokazit. Zdraví. V těle přestane fungovat správně jedna zásadní funkce - krvetvorba. Diagnóza? Leukémie. Co pomůže? Transplantace kostní dřeně.

A teď si představ, že zrovna Ty můžeš někomu zachránit život.

Co je víc, než někomu zachránit život? ...přestav si, že je v takové situaci někdo blízký - třeba Tvoje máma. Co bys neudělal pro mámu? Nebo pro Tvé dítě?

Ve Velkých Pavlovicích žije mladý šohaj, Pavlík Lacina, kterému zachránil život dárce kostní dřeně z Německa. Jeho táta, Pavel Lacina, dělá osvětu o kostní dřeni. Díky jeho iniciativě v kampani "Vinaři jdou na dřeň" se do registru přihlásily stovky osob. Kampaň pokračuje, můžete se do registru zapsat v sobotu 6.května na májových otevřených sklepech ve Velkých Pavlovicích. S Pavlem vyšel i hezký článek, viz QR kód.

Další možnost zapsat se do registru dárců bude v sobotu 27. května. Tento den probíhají otevřené sklepy pod Kravíma horama. Je to nejnavštěvovanější událost v Bořeticích. Chceme využít potenciálu a poskytnout návštěvníkům možnost zapsat se do registru dárců kostní dřeně.

Stánek se poté přesune do kulturního domu v Bořeticích, a to je možnost pro Vás! Od 14.00 se budete moci zaregistrovat.

Odběry zajistí Český národní registr dárců dřeně. Informace naleznete na další straně.

Patronkou akce bude Sarah Horáková, vicemiss ČR z Velkých Pavlovic, která je v registru dárců zapsaná, a je zároveň ambasadorkou kampaně "Vinaři jdou na dřeň".

Prosíme všechny lidi dobré vůle, je-li Vám mezi 18 a 35 lety, jste-li zdraví, pojd'te se zaregistrovat. V České republice je v registru každý stý občan (114 275 dárců), v Německu je to každý dvacátý. Pojd'me trochu Němce dohnat.

Karma je zdarma. Přijď si pro karma body, nebolí to. Díky.

*Ing. Marek Herůfek
ministr turismu v Kravihorské republice,
který je v registru dárců kostní dřeně*

Zavádka na seznamu nehmotného dědictví

Zavádka je obřadní hodový tanec, který se tančí ve ¾ taktu a většinou se skládá ze dvou částí – zavádění dívek do tance a skládky, symbolické platby dívek za účast na taneční zábavě.

Vážení občané,

možná jste na podzim v médiích zaregistrovali zprávu, že obřadní hodový tanec zavádka z Hanáckého Slovácka, byl zapsán na Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury Jihomoravského kraje. Protože je zavádka nedílnou součástí hodů i ve vaší obci, rádi bychom vám o tomto ocenění řekli více.

Zavádka je obřadní hodový tanec, který se tančí ve ¾ taktu a většinou se skládá ze dvou částí – zavádění dívek do tance a skládky, symbolické platby dívek za účast na taneční zábavě. Není to ale vždy pravidlem, při našich výzkumech jsme zaznamenali, že se průběh zavádky obec od obce liší a žádná zavádka není stejná. Jedná se také o tanec velmi starý, přičemž nejstarší zprávy o zavádce jako slavnostním hodovém tanci máme už z první poloviny 19. století. Zavádka je také tanec, specifický výhradně pro region Hanácké Slovácko, přičemž v minulosti se tančila v podstatě po celém regionu. Během našeho výzkumu v letech 2021 a 2022 jsme napočítali celkem 21 obcí z okresů Břeclav a Hodonín, v nichž se na hodech zavádka pravidelně tančí. Pro pořádek uvedme i abecední seznam těchto obcí: Archlebov, Boleradice, Bořetice, Brumovice, Dražůvky, Hustopeče, Klobouky u Brna, Kobylí, Krumvíř, Lovčice, Moravský Žižkov, Morkůvky, Nenkovice, Němčičky, Popice, Strážovice, Šakvice, Velké Bílovice, Velké Pavlovice, Vrbice a Želetice. K tomu ještě připočteme Dambořice, kde se dochovala jen skládka nebo Těšany, kde se zavádka tančí jen příležitostně. Už tento krátký přehled vypovídá, že zavádka je v kontextu České republiky něco zcela ojedinělého, tradice, o níž je třeba náležitě pečovat.

Jedním z prostředků této péče je právě Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury Jihomoravského

kraje. Smyslem prestižního seznamu je poukázat na kulturní dědictví našeho regionu a přispět k tomu, aby bylo i nadále udržováno a předáváno budoucím generacím. Zápisem se zavádka zařadila po bok slováckého verbuňku, jízdy králů, modrotisku a dalších osmi nemateriálních statků, kterým se tohoto ocenění dostalo v minulých letech.

Pravděpodobně vás bude zajímat, co bude zápis pro zavádku ve vaší obci znamenat. Zavádka se určitě nijak nezmění a my pevně věříme, že ji budete nadále udržovat v takové podobě, jak jste byli doposud zvyklí. Jedná se především o čestné ocenění a vy kteří zavádku tančíte nebo jste v minulosti tančili se můžete hrdě označovat jako nositelé této tradice a opatrovatelé kulturního dědictví našeho kraje. Kdyby se ale v daleké budoucnosti přeci jen zavádka ocitla v ohrožení, budou mít vaši následovníci možnost, obrátit se s důvěrou na pověřené instituce, které by k uchování této tradice podaly pomocnou ruku. Je to především Regionální pracoviště pro tradiční lidovou kulturu Jihomoravského kraje, které sídlí při Masarykově muzeu v Hodoníně, pomoci se dočkáte také u Národního ústavu lidové kultury ve Strážnici nebo u etnografů krajských muzeí.

Černé scénáře však nechme stranou a společně se těšme, až zase přijde hodové období, a budeme se moci sejít na zavádce. My budeme ve výzkumu zavádky na Hanáckém Slovácku pokračovat i nadále, plánujeme výstavu, přednášky nebo knihu. Věříme proto, že o zavádce bude slyšet i v roce 2023.

*Věra Colledani (Moravské zemské muzeum)
a Josef Šuba (Regionální muzeum v Mikulově)*

Nadcházející roční období přináší další festival němčičských vinařů

Místní vinaři za sebou mají další úspěšný ročník stále ještě poměrně nového zimního festivalu, kdy zvou do naší obce nadšence, kteří mají chuť na víno i během zimních měsíců. I tentokrát se otevřít sklepy v zimě vyplatilo a nalákalo na tři sta zájemců.

Foto: Richard Skoumal

První ročník festivalu proběhl v roce 2022, kdy byla akce ještě ovlivněna covidovou pandemií. Tentokrát už festival mohl proběhnout bez jakýchkoliv restrikcí. „Jelikož to byl druhý ročník, už jsme trochu věděli, co očekávat. Tři sta lidí je docela úspěch na tak mladý festival. Návštěvníci měli možnost ochutnat vína ve dvanácti sklepech a vinaři si připravili také vlastní speciality k zakousnutí,“ hodnotí úspěšnou akci předseda vinařského spolku David Ludín. I letos byl zimní festival zakončen diskotékou. „Díky ní jsme se mohli vrátit zpátky do minulosti, protože diskoték už moc není, že,“ směje se předseda.

Jen co se vinaři vzpamatovali ze zimního festivalu, už se těší na další, tentokrát ten jarní. „8. dubna nás čeká jarní festival, který je od loňského roku spojen i s pletením pomlázky, kdy se ve velkém zapojuje místní chasa, za což jsme velice rádi. My jejich snahy o to uplést co nejdelší žilu doplňujeme koštem vín v kulturním domě,“ hovoří o další plánované vinařské události Ludín.

„Je to taková milá akce pro celou rodinu – děti si mohou zkusit s pomocí šikovných chasníků uplést pomlázku a rodiče si můžou vychutnat pár skleniček dobrého vína,“ pokračuje předseda. K ochutnání bude přibližně tři sta druhů vín od místních i přespolních vinařů mikroregionu Modré Hory. Cena na místě je 400 Kč, v předprodeji 330 Kč. V ceně je zahrnuta neomezená degustace, sklenička a katalog. Nebude chybět ani občerstvení a od 18 hodin už k tanci i poslechu zahraje cimbálová muzika Kapric.

-slam-

**JARNÍ FESTIVAL
VÍNA 8. DUBNA 2023**

Od 14:00 do 22:00 hodin
KOŠT VÍN S PLETENÍM POMLÁZEK

Přijďte zažít jedinečnou atmosféru,
těšíme se na Vás

smsticket
VSTUPENKY

Vinaři Němčičky
Vína ze svahů devíti údolí

Black Rose Ranch shrnuje uplynulou sezónu

Skončil rok 2022 a my na ranči pomalu ale jistě rekapitulujeme, co máme za sebou. Jelikož vám jednou za čas přinášíme zprávy o dění na ranči, ani teď tomu nebude jinak. V letošním roce jméno Black Rose Ranch z Němčiček na jižní Moravě zaznělo několikrát v jezdeckých areálech po Evropě. Byla by tedy škoda, abyste to nevěděli.

Foto: Black Rose Ranch

Závodní sezona juniorskému sportovnímu týmu začíná na jaře. S tímto termínem každoročně přichází i konec víkendů až do podzimu. Jelikož se na ranči stále primárně soustředíme na začínající jezdce a jejich pěkný vztah ke koním, od pondělí do čtvrtka zde probíhají klasické hodinové tréninky malých, ale i starších dětí, případně dospělých. Ti všichni chtějí zažít ten nejkrásnější pohled na svět, a to z koňského hřbetu. Tyto tréninky probíhají po celý školní rok a tak se stává, že ze začátečníka, který nikdy neseděl na koni, na konci školního roku potkáte sebevědomého jezdce, který jezdí na vyjížděky.

Když se pak do tohoto všeho přidá sportovní tým a závody, je to opravdu „fičák“, jak by řekly naše děti. Ve čtvrtek po trénincích musíme balit závodní vybavení: sedla, deky, uzdečky, oblečení a všechny věci potřebné pro koně. V pátek už vyjíždíme na závody, většinou v ranních hodinách, aby si koně po cestě mohli trochu odpočinout. Samotné závody jsou většinou sobota a neděle. V neděli se vracíme v pozdních večerních hodinách. Opět se musí vše vybalit, uklidit, vyprat. V pondělí odpoledne už ale opět trénujeme začínající jezdce.

Když je zrovna volný víkend bez závodů, tak na ranči probíhají Soboty u koní, které jsou zaměřeny na klasickou starost kolem koní. Všichni si tak mohou vyzkoušet, co to znamená být celý den u těchto krásných zvířat. Na Sobotách u koní se snažíme dětem ukázat, jaká je to starost, mít koně, a naučit je i základní teorii. Jak často se kůň musí kovat, čím se krmí, jak poznat, že mu zdravotní problémy. A začátkem prázdnin to nekončí, začínají totiž příměstské tábory.

Naskytá se tedy otázka - proč? Proč si nedáme volno? Odpověď je jednoduchá. Máme s partnerem dvě dcery. Obě tráví na ranči všechnu volnou dobu, mají tam kamarádky, kamarády a taky povinnosti. Nechtěli bychom, aby léto trávily doma u počítače či na mobilu. A tak nabízíme rodičům, kteří musí chodit do práce a řeší, kde budou jejich děti trávit dny, tuto alternativu příměstského tábora u koní. Děti se naučí starat se o koně, zajezdí si, hrajeme různé hry, ale i vědomostní kvízy. Největší odměnou je pak to, že se nám děti vrací a chodí na několik turnusů během celého léta.

Letošní léto bylo o něco náročnější, protože se nám kloubily táborové turnusy a velké zahraniční závody, například ve Švýcarsku, kam se jen dva dny s koňmi cestovalo. Další desetidenní velké závody jsme měli v Německu. Už jen to, že se nám na takové velké závody povedlo kvalifikovat, byl velký úspěch, a tak by byla škoda tam nepřijet.

Mimo jiné právě na závodech v Německu byla velmi úspěšná Nella Nováčková. Nella je nejmladší a na

výšku i nejmenším členem závodního týmu. O to větším paradoxem je to, že má největšího koně, a to 4letého allround valacha jménem Invitation Krymsun, se kterým letošní závodní sezonu dala doslova na jedničku. Jen z Mistrovství České republiky pod hlavičkou WRC (Western Riding Club) si tato talentovaná dvojice odváží tituly:

- Mistr WRC ČR Hunter Under Saddle do 18 let
- Mistr WRC ČR Hunter Under Saddle do 13 let
- Mistr WRC ČR Western Pleasure do 13 let
- Mistr WRC ČR Western Horsemanship do 13 let

Když se pak ptám samotné Nelly, jaký závod pro ni byl nejtěžší nebo jakého vítězství si váží nejvíce, říká mi: „Titulů a ocenění z WRC ČR si velmi vážím a každý závod byl těžký, nicméně za náš největší úspěch s Invim považuji výhry na evropských závodech v německém Kreuthu (Europainth Kreuth 2022), kde jsme se 2x umístili na 2. místě, a to v disciplínách Novice Youth Hunter Under Saddle 18 & Under a Youth Hunter Under Saddle 18 & Under. Celé tyto závody byly brány spíše jako další zkušenost – podívat se do tak velké haly, ukázat Invimu ty prostory. A my jsme si spolu ve finále odváželi dvě 2. místa. Byl to neskutečný pocit,“ dodává Nella.

Byť je Nellince pouhých 10 let, na závodních kolbištích má pomalu větší zkušenosti, jak kdejaký dospělý jez-

dec. To potvrzuje i fakt, že se svým druhým koněm jménem Dry Little Martin vyhrála titul Mistr ČR do 13 let v disciplínách Ranch Riding a Ranch Rail. Když se pak ptám Evy Nováčkové, co považuje ona za největší úspěch letošní sezony, samozřejmě jmenuje úspěchy své dcery Nellinky, ale také například závody na CS Ranchi ve Švýcarsku, které pořádá rodina Schumacherů. Právě sem se nominovala její svěřenkyně Anna Palasová. Nicméně Eva také dodává, že každý úspěch konkrétní závodní dvojice je pro ni jako úspěch jejího dítěte a na každou závodní dvojici je nesmírně pyšná, ať už posbírala medaile nebo jezdec překonal další mezník v jízdě na koni. „Například Sofie Sobotková a Vendy Masařová mají mladé koně, a tak je pro nás výhrou každý skvěle zaježděný závod a nemusí ani být na stupni vítězů,“ říká Eva Nováčková.

Moji poslední otázkou bylo, kde na to vše berou s partnerem energii a sílu: „Možná je to ta práce se zvířaty, práce s dětmi, ale i ve skvělém týmu lidí. Každopádně i my si jednou za čas dovolíme odjet na pár dní na dovolenou, načerpat energii a chvíli vypnout. Považujeme taky za důležité, být jen sami s rodinou.“

Do nové sezóny přejeme všem spoustu pozitivní energie a minimálně tak krásné úspěchy, jako tomu bylo doposud.

Aneta Staňková

Fenomén Frankovka

Dne 6.12. 2022 proběhl ve vinařství VÍNO J.STÁVEK workshop Národního vinařského centra na téma Frankovka.

Autor: web Modré hory

Tato akce je jednou z nových prvků vzdělávání Národního vinařského centra a klade si za cíl podporovat komunikaci mezi vinaři samotnými. Podobné akce proběhly i v ostatních moravských podoblastech a v Čechách. Večerem provázela Národní sommeliérka Klára Kollárová, která nejen, že přednesla zajímavá fakta o odrůdě Frankovka, ale také shromáždila zahraniční zástupce této odrůdy a připravila degustační sety tak, aby navodily diskusi mezi přítomnými vinaři. Zúčastnilo se celkem 18 vinařů, nejen ze srdce velkopavlovicka, Modrých hor, ale také například z Velkých Bílovic, Čejkovic, Šakvic nebo Krumvíře.

K degustaci byly předloženy tři Frankovky z aktuálního Salonu vín, dále pak celkem 10 zahraničních vín této odrůdy, a to především z Rakouska, ale také Maďarska, Německa, Slovenska a Itálie. Následovala degustace Frankovek tuzemských, vzorků vín, které přinesli zúčastnění vinaři. Tato probíhala na slepo. Diskuse se vedla nejen v rovinách technologických, ale zároveň také marketingově-obchodních.

Velkým potěšením bylo, že nejlepší sérií večera (hodnoceno vždy po třech vzorcích) byl vyhlášen set tuzemských frankovek ročníku 2019. „Ukazuje se, že moravské Frankovky v pohodě obstojí v konkurenci s Frankovkami ze zahraničí, a proto já vidím Frankovku jako jednu z předních odrůd, na které se naše vinařství zaměřuje“, nechal se slyšet po ukončení oficiálního programu vinař Jakub Herzán z Kobylí. Ze statistik vyplývá, že Česká

republika je co do plochy vinic osázených Frankovkou za Maďarskem, Rakouskem, Německem a Slovenskem na pátém místě. Je nejpěstovanější modrou odrůdou nejen ve Velkopavlovické vinařské podoblasti, ale také v celé České republice, což potvrzuje její význam. Velmi podobně se vyjádřila moderátorka večera, Klára Kollárová, která vidí Frankovku jako jednu z předních odrůd, kterými bychom se měli ve světě chlubit: „Frankovka je naše a daří se jí tu. Nabízí chuťovou jedinečnost rozpoznatelnou mezi dalšími světovými odrůdami a také dobře odráží různá místa původu. Nabízí i širokou možnost různých ztvárnění a tím dává prostor vyniknout vinaři. Trendy je teď pitelná a zvládne i nový barrique. Na této odrůdě se dá dlouhodobě stavět.“

Přítomna byla také marketingová ředitelka Národního vinařského centra, Ing. Dagmar Fialová, která shrnula proběhlý večer slovy: „Dnešní setkání na Velkopavlovicku bylo posledním podoblastním workshopem. Když jsme na každém z proběhlých workshopů v jiných podoblastech diskutovali, jakou odrůdu si zvolíme jako téma na příště, tak v žádném z regionu nepanovala shoda na totožné odrůdě jako v prvním kole. Pouze na velkopavlovicku zvolili celkem jasné odrůdu stejnou jako v prvním kole, tedy Frankovku. Svědčí to o faktu, že v tomto regionu mají vinaři jasno, která je jejich stěžejní odrůda a tu chtějí zkoumat více do detailů.“

VOC Modré Hory

PREZIDENT TOMÁŠ G. MASARYK A NĚMČIČKY

Autor: Jaroslav Slezák

V nedávné době naši občané zvolili nového prezidenta České republiky. Protože v měsíci březnu je občas vzpomínáno narození prvního prezidenta Československé republiky, připomeňme si některé věci z jeho života. Něco z uvedeného už bylo ve starších číslech Němčického čtení, něco i na jiných místech. Proto bude užitečné, když se nad následujícími údaji zamyslí i generace nejmladších voličů.

Z doby školní docházky do obecné školy v Němčičkách si autor tohoto textu pamatuje, že vždy v březnu bylo ve škole slavnostní shromáždění k uctění památky prvního prezidenta naší republiky, kde žáci přednášeli básničky, případně zazpívali písničky připomínající Tomáše G. Masaryka. V některých letech se takové vzpomínky organizovaly i pro všechny občany v místním Besedním domě.

I dnes se se životem, a hlavně s významem T. G. Masaryka pro naši republiku, seznamují hlavně žáci a studenti ve výuce. Konkrétní vazby TGM k našemu kraji najdeme např. na hustopečském hřbitově, kde jsou pochováni rodiče TGM, ale i na jiných místech jako je Masarykovo náměstí s budovou bývalé piaristické reálky (dnes učňovská škola) aj.

Němčický spolužák Tomáše Masaryka

V němčické školní kronice z roku 1930 je zapsáno, že k narozeninám TGM byl odeslán dárek, a to selská světnička před 50 lety a album s blahopřáním tohoto obsahu: *Milý pane presidente, v sobotu 15. února byl krásný den. Ojíněné stromy připomínaly měsíc květen. Do naší třídy, na naše pozvání, vchází stařeček Stávek, Váš spolužák ze školy čejkovické. Bydlí v naší vesnici nedaleko školy na výměnku. Usedá na židli se slovy: „Co vám mám, milé děti, vykládat? To sú přece dlúhý leta, už si to všechno nepamatuju. No pamatuju si ešče, že jsem ministroval s panem presidentem panu Sátorovi. Pan Sátora nenáviděl pánů. A ve školi? Byla tam jedna světnice, jak za starodávna bývalo. Rehtorem v ní byl pan Ludvík. Nás starší učil pan Bzeneckej na straně jedné a pan Sátora učil mladší na straně druhé. Potom se pan president odstěhoval do Čejče, kde se učil kovářem.“*

Můžeme jako nejvyšší třída říci, že jste se dobře vyučil, neboť pod Vaším kládívem byly rozbity okovy staleté poroby a nám vyšlo krásné sluníčko svobody.“

Stařeček, který přišel do školy vzpomínat na svého spolužáka z čejkovické školy, se jmenoval Bartoloměj Stávek. Narodil se 24. 8. 1850 v Čejkovicích a zemřel 14. 12. 1934 v Němčičkách.

Vnuk stařečka Stávka, taktéž nositel jména Bartoloměj (narozen 11. 5. 1921), k tomu dodával:

„Naši stařeček dycky spomínali, že s Tomáškem Masarykovým sedávali po dva roky v čejkovické škole v jedné lavici. Byli dobří kamarádi. Říkali si Tomášku a Bartošku. Když se rodina Masarykových z Čejkovic odstěhovala, jejich kamarádství skončilo.“

Vnuk stařečka Stávka, Bartoloměj Kameník, teda můj bratranec, chodil na začátku třicátých let do gymnázia v Hustopečích. Když se řekne, že do gymnázia chodil, tak to znamená, že opravdu každé ráno šel z Němčiček do Hustopeče a pak zase zpátky pěšky. Jedna cesta byla polňačkú na osm kilometrů.

Tento Bartoloměj Kameník došel jednu v roce 1934 za naším stařečkem a přemluvil ich, aby spolem napsali dopis panovi prezidentovi. V něm mladý student psal, že chodí do hustopečského gymnázia denně pěšky a že by si na cestu rád pořídil jízdní kolo. Je ale z jedné věci, a proto mu rodiče na kolo peníze nemohou dát. V dopise připomněl, že stařeček s bývalým spolužákem pana prezidenta, a nakonec požádal o finanční pomoc k zakoupení kola. Na konci dopisu se podepsali aji naši stařeček. Tenkrát jim bylo 84 let. Za pět dní po odeslání dopisu stařeček umřel. Pamatuju si, jak za mnou na dvůr došli stařenka a povdali se sepnutými rukama: *Bartošku, stařeček umřel. Proč enom s tým umíráním nepočkal. Včil nám prezident nepošle na kolo. A já na to: Ale stařenko, dyť pan prezident nevijú, že stařeček umřel. Stařenke se tím ulevilo: A máš pravdu. Dyť kdo by mu to řekl?*

Ale za tři měsíce silně búchal na naše dveře pošťák z Pavlovic, jmenoval se Sirný. Já sem byl zrovna na dvoře, dyž mu šli stařenka otevřít a slyšel sem, jak pošťák říká: *Stařenko, už su moc rokú pošťákem, ale ešče žádnýmu sem od prezidenta peníze nedonesl. Až vám. Stařenka poukázku podepsali a po obědě utěkali ke Kameníkovi s penězama od prezidenta. Druhé ráno šel mladý Kameník s penězama v kapse do Hustopeče a odpoledne se už vrátil na novém kole. Dalšího dne došel bratranec za mnou a povdal, že když si to kolo kupoval, žádný*

peníze mu v obchodě nevrátili. Částka, kterou pan prezident poslali, byla na korunu shodná s cenou kola."

Masaryk a církev

Po vzniku Československé republiky v roce 1918 byl T. G. Masaryk zvolen prezidentem nového státního útvaru v srdci Evropy. Zvolen byl proto, co dokázal jako profesor, jako diplomat a jako hlava protirakouského odboje. Protože Rakousko-Uhersko bylo pevně spjato s katolickou církví, opustil Masaryk katolickou církev. Ze stejného důvodu opouštěli tuto církev i mnozí mladí němečtí muži. Vstupovali do nově utvořené církve husitské. Jeden z nich – František Šeda se stal farářem této církve v Kvasicích na Kroměřížsku. V Němečickách se členové Československé církve husitské scházeli k nedělní pobožnosti ve školní tělocvičně.

Církev husitská byla především vyjádřením odporu proti starému Rakousko-Uhersku. Jak se dřív říkávalo, český národ tři sta let trpěl pod nadvládou Habsburků, a po těch třech stech letech získal svobodu.

Pomsta Masarykovi

Z článku, který vyšel v Novém životě 22. 5. 2014, připomeňme několik vět.

Proto se také brzy po vzniku nové republiky mnozí lidé od katolické církve odvrátili a v čele s Edvardem Benešem (druhý československý prezident) vytvořili novou Československou církev husitskou.

Připomínat si budeme rovněž miliony padlých v této válce, mezi nimiž bylo také mnoho našich krajanů. Ti museli bojovat a umírat za zájmy mocných, za zájmy nenáviděného Rakousko-Uherska, které platilo za nesourodého molocha, v němž – slovy Stefana Zweiga – mezi rasami a třídami zely obrovské příkopy a propasti.

Budeme vzdávat čest a uctívat památku padlých, památku legionářů i památku T. G. Masaryka.

Než jsme se k tomu oficiálnímu uctívání dostali, byli jsme předběhnuti. Velkou úctu vyjádřila katolická církev poslednímu z panovníků habsburského rodu a poslednímu králi českých zemí Karlu I. V roce 2004 oficiálně římskokatolická církev Karla I. blahořečila a stejné blahořečení se připravuje i pro jeho manželku Zitu.

15. dubna tohoto roku (psáno v roce 2014) v brněnském kostele svatého Jana Křtitele a svatého Jana Evangelisty církevní hodnostáři uložili schránku s vlasy Karla I., posledního z vládnoucích Habsburků, pro které čeští a moravští muži umírali po stovkách na jatkách Evropy. Karel I. se prý snažil válku ukončit (což se mu zjevně nepovedlo) a na smrtelné posteli se prý modlil za své poddané, kteří ve válce umírali, trpěli a hladověli. Proto byl blahorečen. Ještě, že se toho nedožily matky a vdovy po padlých. V Rakousku se na konto údajné Karlovy snahy

o mír (válku vedl od listopadu 1916 až do jejího úplného konce o dva roky později) dělají vtipy typu: jak mohl chudák válku ukončit, vždyť byl jenom císař! V této souvislosti je pak rozhodně zajímavé, že Lenin a další političtí emigranti poslaní a financovaní německým generálním štábem do Ruska s cílem způsobit v zemi chaos, který by znamenal konec východní fronty, tento záměr splnili tak dokonale, že to nepřežila ani romanovská dynastie.

Karla – „mírotvorce“ blahořečil klér církve katolické, té církve, ke které se Tomáš Masaryk obrátil zády. Takže náš první prezident, takto se ti pomstili za to, žeš pomáhal rozbíjet Rakousko-Uhersko, jehož vládnoucí rod v osobě císaře Františka Josefa I. rozpoutal do té doby největší válečný konflikt v lidských dějinách; za to žeš pomáhal vytvářet nový stát československý.

Nezbývá než doufat v milost a pravdu Boží, nezbývá než doufat, že ti, kteří museli položit své životy kvůli choutkám nenasytých a válkychtivých, jsou už dávno svatořečení i bez církevních procedur.

Třetí zastavení u Němčičských, kteří „zažili“ Masaryka, patří připomínce někdejšího starosty Němčiček Antonína Bendy (starostoval v letech 1901–1919 a 1923–1927).

Dne 19. června 1924 navštívil TGM Hustopeče a Antonín Benda, který tehdy předsedal starostenskému sboru okresu Hustopeče, byl pověřen, aby při návštěvě prezidenta Masaryka pronesl uvítací projev. Antonín Benda byl sečtělý člověk a rozhodný a pohotový řečník. Zdálo by se, že pro něho nebude problémem prezidenta na hustopečském náměstí přivítat. Pro jistotu si svůj projev napsal na papír. Jenže v okamžiku, kdy předstoupil před pana prezidenta s papírem v ruce, zavál silnější vítr a papír milému starostovi vytrhl z ruky. Bezradnému řečníkovi se stáhlo hrdlo a do očí mu vstoupily slzy z bezradnosti. Prezident Masaryk však již podobných chvil zažil víc, a tak pohotově zareagoval slovy: „Pane starosto, dobře dokáží odhadnout, jakými upřímnými slovy jste mne chtěl přivítat. Za to Vám děkuji.“ Situace byla zachráněna, ale starosta Antonín Benda ještě po mnoho nocí po této události špatně spával.

Ve funkci přednosty starostenského sboru Hustopečska vyvíjel aktivní činnost. Na jeho působení v uvedené funkci máme dodnes na Dukelském náměstí v Hustopečích památku, a to budovu České spořitelny. Jako hlavní iniciátor stavby peněžního ústavu v Hustopečích a rovněž přední podílík se Antonín Benda stal předsedou představenstva společnosti s názvem Rolnická záložna. Předsedou výboru byl ještě mnoho let po skončení starostování v Němčičkách. V roce 1937 na 41. valné hradě Rolnické záložny mu zástupce Brnosvazu (Ústřední svaz českých hospodářských společenstev v Brně) předal čestné uznání při příležitosti 35 roků členství ve výboru a 15 roků ve funkci předsedy Rolnické záložny Hustopeče.

Na 42. valné hromadě konané v roce 1938 byla zveřejněna posmrtná vzpomínka na prezidenta TGM. V ní se také připomíná vítání prezidenta panem Antonínem Bendou....

Tomáš Masaryk jako student piaristického gymnázia v Hustopečích.

Následující text je malým výňatkem z rozsáhlé práce Mgr. Soni Nezhodové, PhD s názvem Rezidence piaristů u kostela sv. Josefa Kalasánského v Hustopečích

Rezidence piaristů vznikla v Hustopečích z iniciativy města Hustopeče (Civitas Auspiciensis) a za rok jejího zrodu byl považován rok 1757. Nejslavnějším žákem zdejší piaristické rezidence byl nepochybně Tomáš Masaryk, který po matce (Terezie Kropáčková) pocházel z Hustopečí. Na reálce studoval v letech 1861–1863. Ve školním roce 1861–1862 byl zapsán jako Masařík Tomáš, jedenáctiletý, rodem z Čejkovic; otec byl uváděn jako „hospodářský dráb“ (Wirtschaftsdrab). Masarykova anabáze nám dává nahlédnout do praxe piaristické výuky z hlediska studentů. U Masaryka byl příchod do Hustopečí sice usnadněn tím, že Hustopeče znal od dětství a měl tam zázemí, ale z hlediska společenského postavení bylo velmi nepříjemné, že Masarykův otec, zaměstnaný na císařských statcích, musel i 13 let po zrušení roboty podat žádost, aby jeho synovi bylo umožněno studium. ...

Příchodu do hustopečské rezidence předcházelo pořízení městského (panského) oděvu. U Masaryka tento vstupní akt nedopadl nejlépe: „Když jsem šel na študie na reálku, dali mně ušít šaty z otcovy kočovské uniformy; byly modré s mosaznými knoflíky – v Hustopeči se mně kluci moc smáli.“

Podle Masarykových životopisců byl příchod na reálku do Hustopečí práním jeho matky, ale podstatnou roli hrálo především rodinné zázemí, možná i dobrá pověst piaristické školy a i zkušeností o 5 let staršího bratrance Františka Kosa, který pár let předtím také navštěvoval piaristickou rezidenci. Masaryk mohl využít bydlení u matčiny sestry Veroniky Kosové. Stejně stará sestřenice Justýna Kosová byla na oplátku poslána k Masarykovým.

Závěrem dodejme, že v uvedené době žádný z němčických chlapců v hustopečském gymnáziu nestudoval. První studenti se z Němčiček do Hustopečí vydávali pěšky až v době mezi světovými válkami. Autor tohoto povídání vystudoval gymnázium v Mikulově, kde na rozdíl od Hustopečí bylo zajištěno ubytování a strava v žákovském domově. Tím odpadlo každodenní dojíždění do školy, které mezi bylo Hustopečemi a Němčickami omezeno jen na tři spoje denně.

_____ inzerce

kolekce **ČESKÝ NÁBYTEK**

VÝPRODEJ

NÁBYTKU a KUCHYNÍ

SLEVY

až
60%

NÁBYTEK
Mikulík

VRANOVICE
Lipová 692
prodejna 1 000 m²

777 071 792

The advertisement features a smiling man and woman giving thumbs up. The background is white with blue and red accents. The text is in bold, sans-serif fonts.

Ochotnictví v Němčičkách svou tradici má. Naváže na ni někdo?

Foto: Marie Forejtníková

Působení zájmových spolků a nabídka volnočasových aktivit jsou jednou z posledních nadějí na to, jak zajistit, aby dnešní mládež trávila svůj volný čas smysluplně, rozvíjením svých dovedností a kreativity, a ne bezmyšlenkovitým brouzdáním po internetu. V době, kdy spolková činnost obdržela těžkou újmu v podobě téměř dvouletého lockdownu, která se teď projevuje utlumenou aktivitou spolků a nízkým počtem akcí pro veřejnost, pojďme si připomenout jednu z činností, která sice má pravděpodobně už v naší obci svůj zlatý věk za sebou, nicméně vychovala nejednu generaci. Průvodkyní historií ochotnického divadla v Němčičkách nám bude, dalo by se říci jeho mecenáška, paní Marie Forejtníková.

V době, kdy neexistovala televize a den končil se setměním, bylo divadlo jednou z mála možností, jak si zkrátit dlouhé zimní večery. „Ta tradice toho divadla tady byla, můj otec hrával určitě od osmnácti let a možná ještě mladší. Každý spolek se snažil za tu zimu něco připravit. Byli tu hasiči, byli tu Orli, takže to fungovalo a těch představení se sešlo víc. Otec byl u hasičů a to si pamatuju, že jsem běhala za ním na zkoušky, když jsem byla malá. To bylo samozřejmě nepřípustné, protože probíhaly v hospodě, kde se pilo. Ale já jsem se stejně vždycky za ním proplížila, protože už tehdy mě to oslovovalo, fascinovalo. Líbilo se mi to zákulisí, jak se

k sobě chovali, že tam byla sranda,“ vypráví paní Forejtníková o ochotnických snahách generace svých rodičů. Tehdy bylo divadlo doménou dospělých, jako dítě si zahrála jednou ročně vždy u příležitosti MDŽ, „Pamatuju si, že ve škole, když se četl scénář, třeba O Koblížkovi, tak jsem to měla hrozně ráda a vždycky mě mrzelo, že třeba paní učitelka mi nedala roli.“

Ochotnické divadlo se jí tedy vepsalo pod kůži už v dětství, a do jeho prostředí se měla znovu ponořit během mateřské. Tentokrát ale už ne v roli diváka, ale jako organizátorka a režisérka: „Mojí první činností byl zdra-

votnický kroužek, který jsem vedla rok. Tehdy se tam scházela dobrá parta, mě mateřská pomalu začala připadat hodně dlouhá, a navíc jsem za ten rok už vyplácala svoje zdravotnické vědomosti a děcka se chtěly scházet dál. Tak jsme se domluvili, že sehraje divadlo. To se týkalo těch starších, byla tam tehdy Eliška Kopřivová, Pavlína Hyclová, holky Stehlíkovy, Maruška Kopřivová. Vystoupení se jmenovalo Čarodějny, ale byla to tehdy jednorázová věc.“ Divadelní štafetu potom na čas přebrali jiní aktéři. Paní Forejtníková vzpomíná na představení Pasáček vepřů: „To dělaly Věrka Bartošová, Lidka Stávková a ostatní holky, protože to byl zase kolektiv, který si rozuměl, což je základ. Tehdy se hrálo venku na terasách, což se mi strašně líbilo, a tak jsem o tom furt uvažovala, až jsem se dopracovala k tomu prvnímu divadlu s dětmi.“

Paní Forejtníková popisuje, jak se myšlenka dětského divadelního spolku vlastně zrodila: „Já jsem tehdy měla na starosti kulturák, v hospodě si hrávaly holky Kubovy a když jsem je pustila dovnitř, ony hoptaly na jevišti a já jsem jim říkala, že až vyrostou a budou umět číst, tak si zahrajeme divadlo.“ Někdy člověka až překvapuje, jak silně si děti takové sliby pamatují, ale malé školačky se zanedlouho divadla opravdu začaly dožadovat. „Dopadlo to tak, že jsem sehnala bandu děcek, co jsem jich viděla společně lítat po dědině. Pozvala jsem je na zkoušku, a kupodivu koho jsem oslovila, tak došel. Děcka si myslely, že rovnou budeme hrát, ale nejdřív jsem je musela spočítat a sehnat scénář,“

Obsazování rolí, obstarávání kulis, scénářů, kostýmů a technického vybavení je přitom kapitola sama o sobě. Hru vybírala režisérka vždy podle počtu zájemců, požadavky byly přitom velmi náročné. Muselo se jednat o vyhovující poměr mužských a ženských rolí, děj musel být vhodný pro malé herce, délku představení bylo třeba udržet kolem sta minut. „Když jsem rozdala scénáře, nechala jsem každého číst, abych zjistila, na jakou roli se kdo hodí. Řídila jsem se především podle povahy a temperamentu. Děcka ani já jsme neměli žádnou pravdu, byly to - doslova - děcka z ulice, bez možnosti navštěvovat dramata nebo recitační kroužky, jaké jsou k dispozici ve městech.“

Co se týče kulis, usmálo se na malé němčičské ochotníky opravdu velké štěstí. Paní Forejtníková obstarala celou řadu kulis z Podivína, kde se likvidoval kulturní dům. Šlo v podstatě o celou vesničku s kostelem a budovou mlýna, která byla připravená sloužit jako pozadí pro velké výpravné inscenace jako Lucerna či Její pastorkyňa. Vtipná historka se váže k výběru kostýmů: „V kostyméřně v Janáčkově divadle jsem měla známou paní, která mi tamní kostýmy vypůjčila.“ Výběr jim ale dal pořádně zabrat. Jednak dětských kostýmů divadlo k dispozici moc nemělo, druhak, ať se to nezdá, profesionální herci a herečky se pohybovali v úplně jiných konfekčních velikostech: „Já jsem jí popsala moje herce, čtrnáctileté kluky, a ona tvrdila, že to nebude problém. Každopádně na ty správné velikosti jsme narazily až v dospělácké pánské šatně. Takže ti kluci ve svých čtrnácti letech hráli představení v perfektně padnoucích kostýmech pro dospělé herce.“

Jako další bylo potřeba vyřešit nevyhovující technický stav jeviště. Pravou rukou režisérky v tomto ohledu byl Zbyněk Slezák. Jeho zásluhou se jeviště nastavilo, aby pojalo všech 19 účinkujících. Poradil si také s osvětlením, sestrojil stmívač, který je základním vybavením divadla. Některé kulisy potom zhotovil Mirek Kabela. Hudba a zvukové efekty se řešily svépomocí magnetákem vypůjčeným z domu, opona představovala věčnou překážku, nesourodé pozadí se špendlilo a zakrývalo pruhy černé látky. Všechny překážky na cestě k premiéře ale nakonec nadšená režisérka překonala.

Paní Forejtníková tímto stylem zvládla s dětmi, mládeží i dospělými secvičit šest her. Prvním počinem, za nímž stála partie utvořená v rámci zdravotnického kroužku, byl Čarodějný bál. Ve spolupráci s Dušanem a Helou Průdkovými potom secvičila či pomáhala s přípravou představení Zkoušky čerta Belinka a Poněkud ztracená princezna. S novým dětským ansámblem potom přišly pohádky Zapomenutá studánka a O Ance a Petrovských. Nedokončená zůstala hra Jak Švédové dobývali Brno, nicméně její nacvičování přineslo spoustu vtipných historek a výzev. Největší z nich bylo pro paní Forejtníkovou ukočirovat rozdivočelou bandu mladých kluků, kteří tvořili obsazení kusu: „Oni ty potvory měli svůj humor, dělali naschvály, srandičky. Na zkouškách jsme se nasmáli, ale povedlo se nám nacvičit krásnou hru a do dnes je mi líto, že jsme ji nakonec nemohli uvést.“

Stejně tak jako vystoupení ochotníků lákala do Němčiček přespolní ze širokého okolí, jezdíval soubor bavit

diváky do okolních obcí: „My jsme hrávali v Bořeticích, Boleradicích, Bojanovicích, na Vrbici a v Kobylí. Potom jsme začali jezdit na soutěžní přehlídce Týden dětských divadel do Hustopečí. Tam jsem se dostala k opravdovým hercům, kteří seděli v porotě. Většinou to byli brněnští herci z divadel, a po té přehlídce si svolali režiséry a řekli jim svoje výhrady. Dávali nám rady, jak co zlepšit, jak ty děcka směřovat, probírala se jevištní řeč a jevištní chůze.“ Vystoupení němčičského souboru vždy sklídilo jak pochvalu, tak postřehy k tomu, co zdokonalit. Schopnost souboru růst a vyvíjet se byla ale omezená: „Dvakrát jsem byla na školení režisérů, ale někdy to bylo pro nás už trochu moc profi. Jednomu hercovi z Brna jsem to vysvětlovala - jak chcete děcko, který si vezmete ne z dramatického kroužku, ale z ulice z dědiny, naučit jevištní řeč a hospodaření s dechem. Kdo v sobě má to komediantství, tak ho má, a nám to pro potřeby toho venkovského divadla stačilo.“

Účast na přehlídce v Hustopečích byla nejen velkou zkušeností, ale zároveň možností, jak se seznámit s regionálními tahouny ochotnického světa. Paní Forejtníková má dnes mezi hustopečskými a boleradskými ochotníky celou řadu přátel: „Zbyněk Háder, Jirka Merlíček, Honza Koráb, Maruška Sotolářová, pan a paní Chalupovi, Iva Kahounová, s těma všema jsem se seznámila. Komedianti se totiž vždycky najdou. Chtěli taky, abych šla k nim do Boleradic, ale já jsem nechtěla. Oni tam jsou na takové úrovni, na kterou já už dnes nemám, navíc jsem na tom tehdy nebyla dobře ani časově. Oni tam opravdu pracují jak včeličky. Zkoušky se nemají vynechávat,

a navíc s tím souborem se člověk musí sžít a když tam není, je to poznat. Tak jako ve všech oborech, když je dobrá parta, tak to jde samo. V divadle musí být lidi, kteří si umí udělat srandu ze sebe, a kteří nepočítají čas ani peníze, co tomu obětují.“

Svým svěřencům přitom paní režisérka obětovala víc než to: „Práce s děckama je krásná, ale zdoluhavá. Jednak ty děti po tom dni ve škole přijdou pokaždé v jiné náladě. Něco se nepovede, dostane pětku, nebo je ten den neposednej a zlobí. Při představeních to je pořád něco, jednoho škrábe kostým, druhýmu je horko, třetí má trému. Ta tréma tam mimochodem vždycky je, jak u dětí, tak u dospělých.“ Pořádek si ale paní Forejtníková na zkouškách vždycky sjednat uměla, a i některé krizové okamžiky ustoupily časem do pozadí krásným vzpomínkám: „To se vytvořila taková parta, která dodnes když se potká, tak na to divadlo vzpomíná.“ A že je opravdu na co. Vtipných přereků na premiérách by se člověk nedopočítal, naschvály, co na sebe parta komediantů vymyslí, lehká improvizace, která pobaví nejen diváky, ale herce samotné, kteří si ale výbuch smíchu nemohou dovolit.

Zlatá éra němčičských ochotníků musela ale jednou skončit. Faktorů, které k tomu přispěly, bylo několik. Starší děti, které se rozutekly na střední školy a internáty, už na zkoušky neměly tolik času. Navíc i kdyby se soubor rád vyvíjel dál, nenašel u tehdejšího vedení obce podporu: „Tady tehdy moc pochopení pro divadlo nebylo. Co mě nejvíc mrzelo, byl ten nezáměr třeba na dovybavení kulturního, zacházení s kulísama, který byly krásný a bylo jich hodně. Bohužel se ale nenašly prostory, kde je uložit, a když se uskladnily v bývalé knihovně, kam zatíkal, kulisy nám navlhly a zplesnivěly.“ Jelikož členové nemohli nadále nést náklady sami, a obec nebyla ochotná přispěchat na pomoc, neměl soubor možnost se rozvíjet, a tak začal postupně upadat.

Faktem ale zůstává, že divadlo v Němčičkách svou historii má, a ochotničení se věnovalo několik generací dětí a mládeže, kterým už vzpomínky a zážitky ze zkoušek a vystoupení nikdo nevezme. Velkou výzvou pro současnou omladinu, kterou vidí i paní Forejtníková, je na přetrženou šňůru úspěšných a hojně navštěvovaných představení navázat: „Ted'ka je tady spousta krásných mladých lidí, stačí se podívat, když přijíždí odpolední autobusy ze školy. Divadlo lidi na dědině odjakživa spojovalo. Komedianti se poštuchovali, čím spolek nacvičí lepší kus. Když se sešla ta správná parta, nikdy to nedopadlo špatně. Divadlo nemusí být o dokonalosti, kor na dědině, ale prakticky o tom, že se člověk uvolní, zasměje a poučí. Rozhodně všem, co mají tu možnost, bych doporučila se do něčeho takového zapojit, protože je to opravdu zážitek na celý život.“

-pol-

Velikonoce nejsou jen oslavy příchodu jara.

Skrývají v sobě hloubku, kterou dnes často přehlízíme

Už podle názvu slavíme událost “veliké noci”, i když reklamy i letáky a dekorace překypují jarními větvíčkami, zajíčky, beránky, kraslicemi, květy... V noci se děje cosi hlubšího než opakování lidových zvyků navázaných na příchod nového ročního období v naší klimatické oblasti. Celý svět slaví po tisíciletí bez ohledu na vývoj civilizace i globální proměny onu mimořádnou noc, kdy Kristus vstal z mrtvých. Základní události Ježíšova života se odehrály při oslavě ještě starší noci, kdy izraelský národ byl vysvobozen z egyptského otroctví. A Židé ještě zdůrazňují, že šlo o výročí noci, kdy Bůh kdysi dávno promluvil k praotci Abrahámovi, a také oné pra-noci, kdy Hospodin na počátku všeho vytvořil světlo. Souhrnně to vysvětluje, proč hovoříme o “Veliko-nocích”, tedy velikých nocích, v nichž se odehrály veliké věci. Sice jde o jeden den v kalendáři, ale shrnuje čtveré výročí.

Kvůli tomu je velikonoční vigílie spojená se zapálením svící na prozáření noci, s dlouhou četbou Bible, jak Bůh promlouval k lidem a průvodem, kterým se kráčí ke svobodě - slavnostní bohoslužbou podle Ježíšova pokynu “to číňte na mou památku”.

Starobylé založení této oslavy se odráží v tom, že do velikonoční neděle je už zahrnutý sobotní večer a noc (což neodpovídá modernímu počítání dne od půlky noci). A její význam se projevuje tím, že radost trvá týden (tzv. velikonoční oktáv), slaví se velikonoční období po symbolických 7 x 7 dní, a do zbytku roku se přenesla neděle jako sváteční den.

Vyplývá z toho, že omezit prožití Velikonoc na volný den o velikonočním pondělí a vybrat si ze všech tradic jen pomlázku, znamená soustředit se na ty nejméně podstatné věci.

Chcete-li prožít Velikonoce do hloubky, zvu vás na velikou oslavu 8. dubna ve 20:00 v pavlovickém kostele, a pašijové hry na farní zahradě v Pavlovicích 9. dubna v 16:00.

kněz Marek Slatinský
<https://farnostvelkepavlovice.cz>

Na základní i mateřské škole je živo

Výuku zpestřují projektovými dny

Foto: archiv ZŠ a MŠ Němčičky

V iděli jste na přelomu ledna a února řídit děti na místní sjezdovce? Pravděpodobně se jednalo o žáky naší základní školy, kteří se účastnili čtyřdenního lyžařského výcviku. „Absolvujeme jej každoročně, letos nám podmínky opravdu přály. Neuskutečnily se akorát tradiční závody, protože v týdnu, kdy

děti lyžovaly, připadly na pátek pololetní prázdniny,” přibližuje letošní výcvik učitelka Lucie Antošová. K dětem z Němčiček se přidali také žáci ze základních škol z Bořetic a Vrbice.

Některé děti už se v lyžařských botách cítily jako doma, jiné na lyžích stály poprvé. Přesto se však podařilo téměř všechny dostat na vleč. „Za to patří velký dík především instruktorovi Vaškovi Stávkovi, který se dětem opravdu usilovně věnoval,” pochvaluje si učitelka Antošová. Další poděkování vysílá také směrem k TJ Sokol Němčičky: „Každoročně nám zdarma zapůjčí veškeré vybavení, zkrátka nás zasponzoruje, za to jsme moc rádi.”

Zatímco školáci sjížděli němčičský kopec, děti z mateřské školy si hrály na piráty. A tyto role si držely po celý týden. „Postavili jsme si vlastní pirátskou loď z kartonu, pomalovali jsme si každý svůj pirátský šátek, společně jsme si vyrobili poklad, který jsme dobře ukryli a cestu k pokladu jsme si vyznačili na vlastní mapu.

Dozvěděli jsme se při tom všem hodně nových informací, třeba o životě na moři, plavidlech, mapách či mincích. Byla to pro nás všechny opravdu velká zábava,” hodnotí kladně tematický týden vychovatelka Zuzana Pálková.

O zábavu ve škole se postarala učitelka Lenka Havlíková, která nachystala palačinkový den. „Starší děti připravily těsto, ze kterého jsem jim pomohla vysmažit palačinky, mladší žáci je potom namazali marmeládou a nakrájeli na menší kousky. Spojili jsme to s ochutnávkou marmelád, měli jsme jich opravdu spoustu, dokonce z netradičního ovoce jako jsou třeba kdoule a fíky,” vzpomíná na projektový den učitelka Havlíková. Děti hádaly, z jakého ovoce je marmeláda vyrobena a poté hodnotily, jaká jejich chuťovým buňkám lahodila nejvíc.

Březen je měsícem knihy – tuto příležitost chytla učitelka Antošová za pačesy. V pondělí 6. 3. 2023 měli žáci za úkol přinést svou oblíbenou knihu, aby se celý týden mohli věnovat čtenářským zálibám i dovednostem. „Děti si knihy vzájemně představily a seznámily se s různými autory a ilustrátory. Poté se podle kartiček rozlosovali do skupinek, aby mohli plnit soutěžní úkoly. Vznikla nám družstva hrdinů z Harryho Pottera, pohádkové postavičky z Mikeše a Rumcajse a Maruška s Holanou a macechou z pohádky O dvanácti měsíčkách,” popisuje akci Antošová. Soutěžící řešili kvízy, určovali autory do správných kolonek a velkým pomocníkem k získávání správných odpovědí byl také internet.

„Dále si žáci poslechli ukázky úryvků z CD, které následně přiřazovali do správné knihy. V závěru jsme si všichni zahráli A-Z kvíz, abychom zpečetili naše znalosti a informace, které jsme získali. Nakonec ti nejlepší znalci knih obdrželi památeční diplom,” zakončuje povídání o vydařeném týdnu věnovaném knize učitelka.

Jarní měsíce přinesou další milé události jako například vítání jara, maškarní karneval nebo pěveckou soutěž O malovanou pantličku Augusty Šebestové v Kobylí, kde budou vybrané děti reprezentovat naši školu i obec.

-slam-

Známe dobře **náš region?**

Foto: archiv VOC Modré hory

V enovzdělávacím duchu se koncem února uskutečnil na hotelu Kraví Hora v Bořeticích seminář pro všechny vinohradníky, vinaře, provozovatele gastro a ubytovacích kapacit i další zájemce ve službách cestovního ruchu v regionu Modré hory.

Dopolední část semináře byla věnována historii, geologii a moderním trendům ve vinařství. Hned na začátku, v duchu kvalitního přednáškového základu pro všeobecné ohlédnutí o historii, do hloubky zajímavě pohovořil nadšenec historie našeho regionu pan Zeno Cizmar. Neprodleně pak pokračovala odborná přednáška pana geologa Jiřího Nečase na téma Geologická specifika modrohorského území. V pořadí třetím vysoce erudovaným přednášejícím byl pan Miloš Michlovský, který svojí velice kvalitní i svéráznou přednáškou s názvem Starost o vinici s důrazem na terroir a modré odrůdy, určitě oslovil plný konferenční sál obsazený předem registrovanými účastníky, kterých přišlo přes šedesát.

Následovala krátká přestávka na kávu, chlebiček či koláček za zub a případných zdravic a diskusí u kávy nad probíranými tématy. Následovalo představení odrůdy Frankovky jako středoevropského klenotu. Přednášky se zhostil velký propagátor této skvělé odrůdy pan Jan Stávek a ruku v ruce s prezentací také vedl ochutnávku domácích modrohorských mikroviniфикаčních vzorků v utkání s víny zahraničními. Tuto ochutnávku erudovaně komentoval snad nejvýznamnější sommelier ČR a SR pan Libor Nazarčuk, který v návaznosti na Jana Stávka zakončil dopolední cyklus přednášek o tom, jak si stojí Modré hory v apelačním systému ČR.

Po vydatném přednáškovém dopoledni plném zajímavých odborných informací následoval zasloužený oběd. Za vynikající svíčkovou na smetaně i celkový celodenní

servis zasluhuje obrovskou pochvalu hotel Kraví Hora v Bořeticích.

Odpolední část semináře zahájil Lukáš Stávek představením regionu Modré hory s ohledem na nárůst cestovního ruchu, jeho kladná i záporná specifika. Budoucí turistický výhled i doporučení k zaměření podpory kvalitních služeb s důrazem na rodiny s dětmi i širokospektrální nabídku místních produktů. Zdůraznil také velkou důležitost důkladné osvěty pro místní děti v regionu tak, aby vnímaly svoji domovinu jako své celoživotní srdíčko v leporelu oblíbených obrázků přírody, folkloru, kultury, regionálních produktů a pohostinnosti vůči sobě samým, ale i k přicházejícím návštěvníkům. Následovala řízená degustace jedenácti vín starších i aktuálně zařazených v apelaci VOC Modré hory určená konferenčně pro sommeliéry, která proběhla pod taktovkou již zmiňovaného skvělého Libora Nazarčuka.

Celý den i v průběhu degustací účastníci věcně diskutovali nad degustovanými víny a okořenili svými dotazy i názory probíraná témata. Věříme, že tento i podobně erudované semináře jsou vždy velkým přínosem pro všechny zúčastněné. Celodenní seminář s podporou Vinařského fondu zorganizoval Svazek obcí Modré hory ve spolupráci s VOC Modré hory z.s. V podobném duchu je v plánu pořádat tento celodenní seminář každoročně.

Děkujeme za hojnou účast a těšíme se na příští akce.

Za organizační složku:
Ing. David Ludín, Ph. D. & Lukáš Stávek

TEPELNÉ ČERPADLO

...jedno z neekologičtějších topidel

- Navrhne technologii Vám na míru
- Realizace na stávající otopnou soustavu
- Realizace nové otopné soustavy
- Servis
- Možnost prodloužené záruky 2 + 5 let

Vše pro Váš tepelný komfort

+420 702 020 241

www.frigogas.cz

info@frigogas.cz

Bezplatná konzultace a cenová nabídka

Řízené kvašení vína

...ta nejlepší péče pro Vaše víno

- Navrhne technologii Vám na míru
- Vhodná volba pro malé i velké vinaře
- Technologie s napojením do:
 - nerezových nádob
 - dřevěných sudů
 - plastových nádob
- Nabízíme záruční i pozáruční servis

Periodický tisk územního samosprávného celku.
Vydává: Obec Němčičky, Němčičky 221,
PSČ 691 07, IČ 283401, tel.: 774 419 835,
e-mail: nemcicky@nemcicky.cz

Šéfredaktor: Kateřina Poláčková,
e-mail: cteni@nemcicky.cz

Vydáno v Němčičkách v dubnu 2023,
290 výtisků, výtisk 30 Kč (pro občany obce jeden
výtisk do domu zdarma). Vychází čtyřikrát ročně.

Registrační číslo MK ČR E 11711.

Uzávěrka příštího čísla je 12. června 2023.

Grafické zpracování, předtisková příprava a tisk
NOVÁ REKLAMA